

POSTANOWIENIE

Dnia 23 października 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Kołodziejski

w sprawie **K. M.**

skazanego z art. 202 § 4a k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 23 października 2024 r.,

wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku

z dnia 22 kwietnia 2024 r., sygn. akt VIII Ka 39/24,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Białymstoku

z dnia 2 listopada 2023 r., sygn. akt III K 1394/24,

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*,

p o s t a n o w i ł:

nie uwzględnić wniosku

UZASADNIENIE

W dniu 25 lipca 2024 r. do Sądu Najwyższego wpłynęła kasacja obrońcy skazanego K.M., który wyrok sądu odwoławczego zaskarżył w całości. W wywiezionej kasacji obrońca podniósł zarzut obrazy art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. polegającej na tym, że sąd II instancji na rozprawie apelacyjnej orzekał w składzie trzech sędziów, zamiast w składzie jednoosobowym. Obrońca wskazał, iż przepis art. 14fa ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób

zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (t.j. Dz.U. z 2021 r. poz. 2095 z późn. zm.) stanowi, że w okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii, ogłoszonego z powodu COVID-19 oraz w okresie roku po ich odwołaniu w sprawach rozpoznawanych według przepisów ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks postępowania karnego o przestępstwa zagrożone karą pozbawienia wolności, której górna granica nie przekracza 5 lat, na rozprawie apelacyjnej sąd orzeka w składzie jednego sędziego, jeżeli w pierwszej instancji sąd orzekał w takim samym składzie, dlatego biorąc pod uwagę kwalifikację przestępstw przypisanych skazanemu (wszystkie zagrożone karą nieprzekraczającą 5 lat pozbawienia wolności) oraz jednoosobowy skład sądu I instancji, sąd odwoławczy winien orzekać w składzie jednoosobowym.

Kasacja zawierała także wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie.

Ustawodawca w art. 532 k.p.k. nie wskazał przesłanek wstrzymania wykonania zaskarżonego orzeczenia, niemniej jednak nie budzi wątpliwości, że rozwiązanie zawarte w wyżej wymienionym przepisie winno mieć charakter wyjątkowy, albowiem stanowi ono odstępstwo od zasady natychmiastowej wykonalności wyroków (*vide* art. 9 § 2 k.k.w.). W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd, zgodnie z którym zastosowanie wskazanej instytucji wymaga kumulatywnego zmaterializowania się dwóch warunków. Pierwszym z nich jest wystąpienie oczywistej zasadności zarzutów podniesionych w nadzwyczajnym środku odwoławczym. Z kolei drugim będzie wykazanie przez wnioskodawcę, iż dalsze wykonywanie orzeczenia mogłoby wywołać wyjątkowo dolegliwe i nieodwracalne dla skazanego skutki (zob. postanowienie SN z dnia 14 czerwca 2023 r., I KK 101/23 i przywołane tam judykaty). Dopiero łączne spełnienie wskazanych warunków daje asumpt do rozważenia zasadności wniosku o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy zauważyć należy, że obrońca skazanego w żadnej mierze nie uzasadnił swojego stanowiska

co do konieczności wstrzymania wykonania prawomocnego orzeczenia sądu odwoławczego, w szczególności w kontekście nieodwracalnych następstw wynikających z jego wykonania, czy też realnej perspektywy uniewinnienia skazanego bądź umorzenia wobec niego postępowania przy ewentualnym ponownym rozpoznaniu sprawy. Tym bardziej, że z akt sprawy wynika, iż skazany obecnie nie odbywa orzeczonej kary pozbawienia wolności (k. 25 akt SN). Nie sposób również tracić z pola widzenia cofnięcia kasacji przez obrońcę skazanego (k. 14 akt SN), co nastąpiło za zgodą tego ostatniego (k. 15 akt SN). Powyższa okoliczność co do zasady winna skutkować pozostawieniem kasacji bez rozpoznania, o ile nie zachodzi jedna z przyczyn wymienionych w art. 439 k.p.k. (art. 432 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.). Sąd Najwyższy zdecydował o skierowaniu kasacji na rozprawę, celem oceny czy w przedmiotowej sprawie nie zaistniała bezwzględna przyczyna odwoławcza. Ostateczna decyzja w tym zakresie zapadnie na rozprawie w dniu 27 listopada 2024 r. Jedynie na marginesie podkreślić należy, że niniejsze orzeczenie w żaden sposób nie rzutuje na kierunek przeszłego rozstrzygnięcia.

Z tych też powodów, Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji.

WB.

[ms]